

LEO PAPA VII

NOTITIA HISTORICA

(Apud Mansi, Conciliorum ampl. collect., tom. XVIII, pag. 375.)

Leo hujus nominis septimus pontificatum adeptus est anno Redemptoris 936, tempore Constantini et Romani imperatorum orientalium; de quo Flodoardus in Chronico prædicto anno ista scribit: *Joanne papa fratre Alberici defuncto, Leo quidam Dei servus Romæ papa constituitur. Hic Odonem abbatem Cluniacensem, virum sanctitate celeberrimum, vocavit Romam, ut inter Hugonem regem Italiæ, qui Romam obsidere cœperat, et Albericum Romæ principem, pacis componendæ sesquestrum ageret. Venit abbas sanctissimus, suaque intercessione apud utrumque hoc obtinuit ut Albericus filiam Hugonis conjugem acciperet, et Hugo obsidionem solveret.*

Hujus tempore mortuus est Henricus rex Germaniæ, decus Christianæ religionis, qui post multas alias gentes, de quibus supra, Cuusum Daniæ regem ad Christi fidem convertit, ipsosque Danos ab hominum immolatione revocavit, regniq; hæredem filium suum Othonem; pietate et fortitudine militari sibi non dissimilem, reliquit.

Eodem hoc tempore, ad afflictionem et perturbationem Ecclesiæ, Manasses Arelatensis episcopus novam addidit miseriam, quando homo ambitiosus sua sede nequaquam contentus, opera Hugonis regis Italiæ, non tantum Veronensem, Tridentinam, et Mantuanam, verum etiam Mediolanensem Ecclesiam invasit, asserens se id facere exemplo principis apostolorum, qui etiam Romanam, Antiochenam, Alexandrinam Ecclesias simul possedisset. Hæc Luitprandus, qui Dei et legum contemptorem peracri invectura perstringit. Leo cum sedisset annis tribus et sex mensibus, defunctus est (709).

LEONIS PAPÆ VII
EPISTOLÆ ET PRIVILEGIA

I.

PRIVILEGIUM PRO MONASTERO FULDENSI.

(ANNO 926.)

Monasterii Salvatoris Fuldensis privilegia, petente Hadamaro abbate, confirmat:

[Dronke. *Cod. diplom. Fuld.*, p. 315]

LEO episcopus, servus servorum Dei, HADAMARO religioso abbati venerabilis monasterii Domini Salvatoris, et per te in eodem venerabili monasterio successoribusque tuis abbatibus in perpetuum.

Summam gerentes sollicitudinem omnium venerabilium locorum, quantum ex divino adjutorio possibilitas datur, de eorum stabilitate satagere studemus. Hoc namque studio et divina placatur clementia, et laus Ecclesiæ Christi procuratur. Nam potiori et nos fiducia pro impetranda venia delictorum æternam pietatem audemus implorare. Et ideo reverentia tua postulavit a nobis quatenus jam dictum venerabile monasterium Domini Salvatoris a sancto Bonifacio episcopo constructum loco qui vocatur Boconia erga ripam fluminis Fuldaha privilegii sedis apostolicæ munimine decoretur, ut sub jurisdictione sanctæ nostræ, cui Deo auctore deservimus, Ecclesiæ constitutum nullius alterius Ecclesiæ jurisdictionibus submit-

tatur. De qua re pius desideriis faventes hac nostra apostolica auctoritate id quod exposcitur effectui mancipamus secundum privilegii seriem quod ab antecessore nostro bonæ memoriæ Marino hujus almæ sedis præsule inibi perpetualiter factum nobis ostendere satagisti. Et ideo omnem cujuslibet ecclesiæ sacerdotem in præfato venerabili monasterio ditionem quamlibet habere auctoritatem præter sedem apostolicam, et episcopum in cujus diocesi idem venerabile monasterium constructum esse dignoscitur, cui licentiam concedimus tantum cum opportunitas consecrandi altaris fuerit. Prohibemus ita, ut, nisi ab abbate monasterii fuerit invitatus, nec missarum ibidem solennitatem quispiam præsumat omnino celebrare, ut profecto juxta id quod subjectum apostolicæ sedi firmitate privilegii consistit inconeuisse dotatum permaneat locisque ac rebus tam eis quas moderno tempore tenet vel possidet quam quas futuris temporibus in jure ipsius monasterii divina pietas voluerit augere ex donis et oblationibus decimisque fidelium absque illius personæ contradictione firmitate perpetua perfruatur. Cæterum vero hoc deliberantes decernimus ut congruis temporibus nostræ sollicitudini ecclesiasticæ intimetur, qualiter religio a Vignolio editi catalogi), imperantibus in Oriente Constantino Porphyrogenito, in Occidente vero Othone magno Henrici filio Inapp. Obiit circa diem 18 Julii anni 939, sepultusque est ad sanctum Petrum. »

(709) Nonnihil in notis temporum variat Bullarium magnum Vaticanum, quod sic habet: « Leo septimus, Italus, patria Romanus, ordinatus ante diem 9 mensis Januarii anno 936. Sedit annos III, dies X (uti conveniunt præter alios auctores quatuor